

Prædiken til 15.s.e.trin 2012

Her gik man måske lige og troede, at kvinder udmærker sig ved at kunne multitaske. I modsætning til mænd, som kun magter én ting ad gangen. Hvis man altså skal tro på populærpsykologien. Og det skal man måske være varsom med...

Hvorom alting er, evangelisten Lukas fortæller ihvertfald om et par kvinder, som åbenbart kun er i stand til at gøre én ting ad gangen. Enten lytte eller lave mad. Det gør han formentlig, fordi han vil have os til at tænke over vores prioriteter i forhold til det, som er livets inderste mål og mening, eller sagt med et andet ord – Gud.

Hvordan får det ord, Gud, betydning i vores liv? Det gør det, når vi lytter til det. Når vi sætter os for Jesu fødder, og prøver på at tage ind, hvad det betyder, alt det han sagde og gjorde.

Hvis vi altid farer omkring og tænker praktisk, så er der ingen smutveje ind i vores sind for Helligånden, så kan den ikke komme til i os. Det er derfor, man er nødt til at finde huller i sit liv til langsomhed, stilhed, til at lave ingenting.

De pauser har børnene som en selvfølgelighed. De kan sidde i sandkassen i timevis og skovle sand uden at der kommer synlige resultater ud af det. Og føle, at de har

haft en strålende dag, for de har jo været i kontakt med himlen, sandet, luften, blæsten, sig selv.

Nu er det jo ikke nødvendigvis sådan, at man kommer i kontakt med Gud, hvis man bliver stille, sætter sig i en sandkasse, smider sig på sofaen og kigger op i loftet, eller hvis man melder sig til et kursus i mindfulness. At komme i kontakt med sig selv er ikke nødvendigvis at komme i kontakt med Gud i kristen forståelse. Men det hjælper at blive stille. Vejen til Gud går altid igennem een selv og kontakten til ens eget indre.

Og så vil den kristne Gud vil sige os noget særligt, som vi ikke kan sige os selv. Det er derfor, det ikke er nok at lytte til sig selv. Så kommer man jo ikke længere end sin egen begrænsning.

Jesus gjorde tydeligt for mennesker, hvad vi ikke kan sige os selv. Jeres himmelske far vil, at I skal forstå, at han tager sig af jer, fortalte Jesus. Han vil at I skal stole på ham, stole på, at han er jer nær, at han er med i jeres liv.

Det er en dejlig ting at turde tro på og håbe på. Måske ikke det man lige kommer i tanke om, når man ser ud over verdens elendighed. Men at turde stole på Guds nærvær er vældig befriende, fordi det tager præstationsbyrden fra vore skuldre. Jeg behøver ikke at bekymre mig om alle mulige ting vil lykkes og hvordan

det hele skal gå. Jeg kan nøjes med at gøre tingene så godt jeg kan og så stole på, at Gud arbejder med.

Jamen ulykke da? Og sygdommen? JA, det er på de vilkår, vi har livet, og vi har da også et ansvar selv, det ved vi vel ganske instinktivt. Det koster fx noget at udsætte sig selv for ekstrem belastning psykisk eller fysisk, det er ikke ligegyldigt, hvad vi gør i dette liv. Men grundlæggende, så er vi i Guds hånd, falder vi, så bærer han os dog.

Måske var det sådanne ting, Jesus talte med Maria om, den dag, Lukas fortæller om. Og Maria var åben og lyttende, han talte vel lige ind i hendes hjerte. Marias hjerte må have været *opløftet til Herren*.

Når vi holder nadver i kirken, så siger præsten til menigheden ”opløft jeres hjerter til Herren”, hvilket netop er en påmindelse om, at nu gælder det om ikke bare at høre, men at høre med de dybere lag i sindet, at høre med hjertet, for ellers bliver nadveren ikke til liv for os, så bliver den kun et pænt, men stivnet ritual. For resten er det vel også på den måde, man hører efter, når man taler med et menneske, som man er forelsket i, eller når man i det hele taget samtaler om noget, der er liv og død om at gøre for en.

For Maria var Jesu ord livgivende. Men Martha nåede ordene ikke ind til på samme måde. Hun havde ikke opløftet sit hjerte til Herren. Hun havde valgt at der

skulle mad på bordet, at det var så vigtigt, at hendes sjæleføde måtte vente.

Det er et valg, de fleste af os kender også fra vores liv. Marthas måde at agere på står de fleste af os meget nær, tror jeg.

Og Maria, ja, man kan tænke, at hende kender vi også godt, som den der irriterende type, der snyder fra køkkentjansen ved enhver lejlighed og som bare tænker på sig selv, mere end på fællesskabet. Og overfor hende kan man så komme til at stå som Martha, med strittende hår og grydeske og i en surhed, som man egentlig slet ikke havde villet, men blev tvunget ind i.

Men mere end at fortælle os om to forskellige menesketyper kan historien om Martha og Maria være en påmindelse til os om at der er en tid til at lytte til Guds ord. Eller måske rettere: der SKAL være en tid til det. Vi skal huske at de to sider af tilværelsen, Marthas praktisk gøren og Marias stille lytten må forenes i os. DA kan vi blive hele som mennesker.

Nogle af os synes, det er meget vigtigt at huske at spise sine seks stykker frugt hver dag, men lige så vigtigt er det at spørge sig selv, har jeg lyttet til Guds ord i dag. Hvad hørte jeg så egentlig?

Hvordan blev Guds ord til liv for mig i dag?

Hvordan blev Guds ord til liv for mit medmenneske?

Det er et personligt valg at vælge at lytte til Guds ord. Og i dag er det endnu vanskeligere, end det nogensinde har været. I dag er det ikke sådan at der automatisk er tider i et menneskes liv, hvor man møder Guds ord og får tid til at grunde over det og modtage det åbenthjertigt. Det var der i højere grad i de tider, hvor morgenbøn og aftenbøn var almindelige i familierne. Eller hvor det i mange familier var almindeligt at lære sine børn at gå til gudstjeneste, eller man sendte dem til kirkens børneundervisning.

I vore dage må man selv sørge for at tage sig tid til at høre Guds ord. Hvordan gør man det i en stresset hverdag. Ja, man er jo nødt til at beslutte sig for at ville det.

Man er nødt til at bevæge sig hen til gudstjeneste, men også at give sig selv de stunder i hverdagen, hvor man læser et stykke i Bibelen og grunder over det. Hvor man bliver stille og lader Guds ord få lov til at overdøve alle de andre ord fra fjernsyn, arbejde, selskabelighed osv. Eller hvor man søger åndelig vejledning fra et andet menneske.

Det er vigtigt for alle mennesker, men vi skal mindes om det, for ellers glemmer vi det – også præster kan glemme det, fordi der er så meget andet, der kræver også os i hverdagen. Men præster BØR ikke glemme det, for vi burde jo kunne være vejledere for andre i tro og tvivl.

Og så til sidst: Da Lukas skrev historien om Martha og Maria ned, var det formentlig ikke udelukkende hans sigte med den at fortælle at man skal give sig tid til at høre Guds ord. Lukas ville også fortælle noget om kristendommens væsen, som vi måske ikke lægger så meget mærke til i dag, men som var umådelig vigtigt for de første kristne. Og som også er det for os i dag, måske bare på andre områder end dengang.

Dengang var der en meget klar afgrænsning imellem kvinde og manderoller. Imellem de steder, hvor kvinder måtte færdes og opholde sig og hvor mændene måtte.

Kvinderne var i køkkenet og kunne ikke frit færdes som mændene kunne det. En kvinde kunne ikke sætte sig for fødderne af en rabbi og lytte til ham. Maria overtrådte nogle meget veldefinerede regler og grænser, selvom hun gjorde det i sit eget hjem – og Jesus lod hende gøre det! For ham var der ikke forskel på jøde eller græker – og altså heller ikke på kvinde eller mand. For os i dag en selvfølgelighed, og dog, - så findes der jo i kirken stadig dem, der hævder, at en kvinde ikke skal være præst, men det er i hvert fald ikke hos Lukas, de finder belæg for den mening! Lukas fortæller jo også om kvinderne, der som de første vidner fortalte de andre disciple om Jesu opstandelse.

Man kan tænke, at det var en meget underdanig måde, Maria gjorde det på, at hun satte sig for mesterens fødder. Men sådan skal det ikke forstås. For når en

mand blev undervist i datidens verden, så skete det netop ved at sidde ved nogens fødder, ved at sidde sammen med, ansigt til ansigt og tale sammen. Det behøvede ikke at være et underordnet forhold. Som Jesus i templet, den 12-årige, der kunne sidde og samtale med de skriftkloge.

Jesus og Maria i samtale. Vennesamtale. En fortrolig, livsoplysende samtale. Jesus var vejlederen, som Filip senere var det for den etiopiske hofmand.

Martha stillede sig selv udenfor, men hun var ligeså velkommen som Maria var det. Og sådan er enhver velkommen til at komme til Gud.

Kvinde som mand. Jøde som græker. Sort som hvid. Og man kan selv fortsætte listen. For den ophører aldrig. Den udvisker alle de skel som vi kan finde på at sætte op for hinanden.

For Jesus kom til mennesker, til det enkelt menneske, uanset køn, alder eller social status. Han som var Guds ord, kom til alle.

Guds ord er som regn af det høje, som vi sang i Brorsons salme lige før. Som regnen af det høje, der drypper på enhver uden forskel– og i den, som vil høre og tage imod Ordet bliver regnen til vækst, til frugtbarhed, til liv.

Så vi kan gå ud i vores køkkener, haver, værksteder og lave det, der også skal gøres.

Amen.